

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-150-10

Druk nr 3575
Warszawa, 8 listopada 2010 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o transporcie drogowym z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o transporcie drogowym

Art. 1. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) pkt 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„17) licencja – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;

18) zezwolenie – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniająca przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;”;

b) po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:

„19a) formularz jazdy – dokument wydawany na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz. Urz. UE L 74 z 20.03.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 1, str. 306, z późn. zm.) oraz na podstawie umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 114, poz. 1076);”;

2) w art. 7 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w międzynarodowym transporcie drogowym – Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

3) w art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Główny Inspektor Transportu Drogowego może, w drodze decyzji administracyjnej, wyrazić zgodę na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki akcyjne lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w których spółka posiadająca licencję posiada akcje lub udziały, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego zgłoszonego do prowadzenia działalności objętej licencją, pod warunkiem spełnienia przez te spółki wymagań określonych w art. 5 ust. 3.”;

4) w art. 17 uchyla się ust. 2;

5) uchyla się art. 17a;

6) w art. 18:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w międzynarodowym transporcie drogowym:

a) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

b) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych niewykraczających poza obszar tych państw.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub

państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego, z zastrzeżeniem ust. 3.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i Główny Inspektor Transportu Drogowego wydają przedsiębiorcy wypis albo wypisy z zezwoleń w liczbie określonej we wniosku przedsiębiorcy.”;

7) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.”;

8) w art. 19a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

9) w art. 22:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, dołącza się:

- 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym do prowadzenia przewozów regularnych na danej linii regularnej, uwzględniający przystanki, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej podaną w kilometrach i odległości między przystankami;
- 2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej;
- 3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców;
- 4) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 5) cennik.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, dołącza się dokumenty i informacje, o których mowa w art. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem, zwanego dalej „rozporządzeniem Rady (EWG) nr 684/92”.”;

10) w art. 22a ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą realizować zadania, o których mowa w ust. 3, przez własne jednostki lub inne wyspecjalizowane podmioty.”;

11) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej:

1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, gdy:

a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji,

- b) projektowana linia regularna będzie stanowiła bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - c) zostanie wykazane, iż wydanie zezwolenia poważnie wpłynęłoby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - d) można wywnioskować, że usługi wymienione we wniosku są nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach;
- 2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie w międzynarodowym transporcie drogowym przewozów, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwolenia na wykonywanie przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 ust. 2, gdy przedsiębiorca:
- a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
 - b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące,
 - c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.
2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, na zasadach określonych w art. 7 i 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92.”;

12) w art. 24 dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

- „7. Przepisy ust. 1 – 6 nie dotyczą zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b.

8. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, przedłuża wydane przez siebie zezwolenia, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, zmienia warunki ich wykonywania, stwierdza utratę ich ważności albo cofa je, na zasadach określonych odpowiednio w art. 8, 9 i 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92.”;

13) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego licencji na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu osób.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:

- 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń;
- 2) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1;
- 3) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 3.

3. Wydanie i odmowa wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

14) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w ust. 1 i w art. 25 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

4. Blankiety zezwoleń na wykonywanie przewozów wahałowych lub zezwoleń na wykonywanie przewozów okazjonalnych, których posiadanie jest wymagane od zagranicznego przewoźnika, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.
5. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 25 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

15) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, może upoważnić do ich wydawania, w drodze rozporządzenia, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiający dostęp do nich osobom niepowołanym, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.”;

16) w art. 27 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Formularz jazdy wydają przewoźnikowi:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
 - 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.
4. Wydanie formularza jazdy jest czynnością niestanowiącą decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

17) uchyla się art. 27a;

18) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie

Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

19) po art. 29b dodaje się art. 29c w brzmieniu:

- „Art. 29c. 1. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.
2. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.
3. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 30 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

20) art. 30 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 30. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy.
2. Przepis art. 25 ust. 2 stosuje się odpowiednio.
3. Wydanie i odmowa wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
4. Podziału zezwoleń zagranicznych między przewoźnikami drogowymi, o których mowa w ust. 1, dokonuje komisja społeczna powołana przez ministra właściwego do spraw transportu.
5. Komisja, o której mowa w ust. 4, składa się z 7 osób.

6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb wyłaniania składu oraz tryb działania komisji społecznej, o której mowa w ust. 4, mając na uwadze usprawnienie sposobu podziału zezwoleń zagranicznych oraz zapewnienie w pracach komisji przedstawicieli polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych.
 7. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.
 8. Przepisy ustawy dotyczące zezwoleń zagranicznych stosuje się do ekopunktów wydawanych zgodnie z rozporządzeniem nr 2327/2003/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. ustanawiającego przejściowy system ekopunktów mający zastosowanie do pojazdów ciężarowych przejeżdżających przez Austrię w 2004 r. w ramach polityki zrównoważonego rozwoju (Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003, str. 30; Dz. Urz. UE L Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 706, z późn. zm.).
 9. W przypadku zezwoleń zagranicznych, których wykorzystanie jest uzależnione od spełnienia przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, odpowiedni certyfikat potwierdzający ich spełnienie wydają:
 - 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
 - 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.”;
- 21) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz rzeczy, może, w drodze rozporządzenia, upoważnić do ich wydawania polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osób niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego

ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.”;

22) w art. 32b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje, odmawia wydania, zmienia albo cofa świadectwo kierowcy.”;

23) art. 32c otrzymuje brzmienie:

„Art. 32c. 1. Organem uprawnionym do przeprowadzania kontroli wydanych świadectw kierowcy jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.

2. Do przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 85 i 90.”;

24) art. 32e otrzymuje brzmienie:

„Art. 32e. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr wydanych świadectw kierowcy.”;

25) w art. 33:

a) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie.

„8. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis albo wypisy z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy starosta na okres do 5 lat. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis albo wypisy z zaświadczenia wydaje Główny Inspektor Transportu Drogowego na okres do 5 lat.

9. Właściwy organ, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia przedsiębiorcy wydania nowego zaświadczenia, w przypadku stwierdzenia wykonywania przez tego przedsiębiorcę przewozu niezgodnie z posiadanym zaświadczeniem.”;

b) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Przedsiębiorca, który wykonywał przewóz niezgodnie z posiadanym zaświadczeniem, może wystąpić z wnioskiem o wydanie nowego

zaświadczenia w takim samym zakresie nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia upływu terminu, na jaki zostało wydane posiadane zaświadczenie.”,

c) uchyla się ust. 11;

26) w art. 34:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr podmiotów i pojazdów wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.”,

b) uchyla się ust. 6 i 7;

27) w art. 35 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.”;

28) w art. 41:

a) w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 9, lub jego zmiany oraz wydania wtórnika certyfikatu;”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw transportu w celu usprawnienia procedur pobierania opłat może, w drodze rozporządzenia, upoważnić, na określonych warunkach, do pobierania opłat za niektóre czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.”,

c) uchyla się ust. 5;

29) w art. 42:

a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) urzędach Inspekcji Transportu Drogowego;”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.

5. Polskie organizacje zrzeszające przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.”,

c) w ust. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zasady rozliczania z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty otrzymanych dokumentów.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego, zamawia blankiety karty opłaty drogowej.

6b. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi dystrybucję blankietów karty opłaty drogowej dla podmiotów, o których mowa w ust. 3.”;

30) w art. 44:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki, o których mowa w art. 26, 32, art. 42 ust. 3 oraz art. 43 ust. 2, otrzymują prowizję od pobranych opłat, w wysokości nie mniejszej niż 7 % i nie większej niż 10 %.”,

b) uchyla się ust. 1b;

31) w art. 46:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7 – 9, art. 42 i 43, oraz wpływy z opłat z tytułu:

1) w międzynarodowym transporcie drogowym:

a) udzielenia licencji, zmiany licencji, przedłużenia ważności licencji, wydania wypisu z licencji, wydania wtórnika licencji, przeniesienia uprawnień wynikających z licencji oraz wyrażenia zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji,

- b) wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego,
 - c) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2,
 - d) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy,
 - e) wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 19a ust. 1,
 - f) wydania zaświadczenia, zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie międzynarodowego przewozu na potrzeby własne,
- 2) wydania wielokrotnego zagranicznego zezwolenia wydanego przez Międzynarodowe Forum Transportu (International Transport Forum),
 - 3) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą
- są przekazywane w całości na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wpływy uzyskane z opłat, za wydanie zezwoleń zagranicznych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy lub osób, są przekazywane, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2:

- 1) na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – 50 % wpływów;
- 2) do budżetu państwa – 50 % wpływów.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad sprawuje nadzór nad prawidłową realizacją wpływów z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7 – 9, art. 42 i 43.

3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad przekazuje kwoty pobranych opłat, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a pkt 1, w terminie do 10 dnia

miesiąca następującego po miesiącu ich otrzymania, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem na budowę i przebudowę dróg krajowych oraz na potrzeby gromadzenia danych o drogach publicznych i sporządzania informacji o sieci dróg publicznych, jak również na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego i budowy autostrad oraz na druk kart opłat za przejazd po drogach krajowych.”,

d) uchyla się ust. 3a;

32) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Art. 50. Do zadań Inspekcji należy:

1) kontrola:

- a) dokumentów związanych z wykonywaniem transportu drogowego lub przewozów na potrzeby własne oraz przestrzegania warunków w nich określonych,
- b) dokumentów przewozowych związanych z wykonywaniem transportu drogowego lub przewozów na potrzeby własne, o których mowa w art. 1,
- c) ruchu drogowego w zakresie przewozów drogowych, na zasadach określonych w przepisach działu V ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, w tym stanu technicznego pojazdów,
- d) przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu i obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy,
- e) przestrzegania szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt,
- f) przestrzegania zasad i warunków dotyczących przewozu drogowego towarów niebezpiecznych,
- g) wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych pod względem zgodności z wymaganiami technicznymi, dokumentacją techniczną i prawidłowością ich oznakowania w zakresie określonym w ustawie z dnia

28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.²⁾),

h) rodzaju używanego paliwa;

2) prowadzenie postępowania administracyjnego, w tym wydawanie decyzji administracyjnych na zasadach określonych w ustawie, a także podejmowanie innych czynności w niej przewidzianych, w sprawach:

a) licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego,

b) zezwoleń w międzynarodowym transporcie drogowym i zezwoleń na przewóz kabotażowy,

c) formularzy jazdy,

d) zaświadczeń na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy,

e) świadectw kierowcy,

f) certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 9;

3) podejmowanie czynności dotyczących zezwoleń zagranicznych i zezwoleń ministra właściwego do spraw transportu.”;

33) art. 50a otrzymuje brzmienie:

„Art. 50a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb kontroli, o której mowa w art. 50 pkt 1 lit. h, uwzględniając sposób przeprowadzenia kontroli i badania rodzaju używanego paliwa.”;

34) w art. 51 ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 50 pkt 1 w zakresie określonym w art. 68 – 75 wykonują inspektorzy wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, zwani dalej „inspektorami”.

6. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, o których mowa w art. 50 pkt 1, organem właściwym jest wojewódzki inspektor, a organem wyższego stopnia w rozumieniu

Kodeksu postępowania administracyjnego – Główny Inspektor Transportu Drogowego”;

35) w art. 83 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 18 ust. 1 pkt 1, i Główny Inspektor Transportu Drogowego są obowiązani przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, w terminach do dnia 15 stycznia oraz do dnia 15 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu udzielonych licencji i zezwoleń.”;

36) w art. 84 uchyla się ust. 3.

Art. 2. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektor Transportu Drogowego przejmuje sprawy, w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie ustawy, wszczęte a niezakończone przed dniem jej wejścia w życie ostateczną decyzją.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy w toczących się postępowaniach sądowych i administracyjnych, których stroną jest minister właściwy do spraw transportu, w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie tej ustawy, w miejsce ministra właściwego do spraw transportu, stroną staje się Główny Inspektor Transportu Drogowego.

3. Minister właściwy do spraw transportu przekazuje Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego akta spraw prowadzonych przez jednostkę, o której mowa w art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zwaną dalej „jednostką”.

4. Przekazanie akt spraw, o którym mowa w ust. 3, następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego zawierającego wykaz spraw i przekazywanych dokumentów.

Art. 3. Z dniem wejścia w życie ustawy rejestr wydanych świadectw kierowcy i rejestr pojazdów i przedsiębiorców wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne, o których mowa w art. 32e ust. 1 i art. 34 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się rejestrem wydanych świadectw kierowcy i rejestrem podmiotów i pojazdów wykonujących przewóz drogowy na potrzeby własne, o których mowa w art. 32e i art. 34 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Decyzje ministra właściwego do spraw transportu, w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie ustawy, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc.

Art. 5. W stosunku do jednostki nie stosuje się przepisu art. 87 ust. 1 i art. 89 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.³⁾).

Art. 6. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Główny Inspektorat Transportu Drogowego przejmuje prawa, należności i zobowiązania jednostki. Przekazanie aktywów trwałych i innych składników majątkowych pozostających w dyspozycji jednostki następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego.

2. Zobowiązania jednostki, o których mowa w ust. 1, zostaną rozliczone ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym tej jednostki, przekazanych na rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, z tym że środki pieniężne stanowiące nierozliczone nadpłaty z tytułu opłat za wydane przez jednostkę dokumenty i kaucje stanowiące zabezpieczenie na pobierane karty opłat przechodzą z dniem 1 stycznia 2011 r. na wyodrębniony rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego w celu zwrotu tych nadpłat i kaucji.

Art. 7. 1. Z dniem 1 stycznia 2011 r. pracownicy jednostki stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego zatrudnionymi na stanowiskach urzędniczych w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1706). Przepis art. 23¹ § 4 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

2. Dyrektor Generalny Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego niezwłocznie zawiadamia na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1, o zmianach, jakie mają nastąpić w ich stosunkach pracy.

Art. 8. Wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego wykonują zadania, o których mowa w art. 27 ust. 3 i art. 30 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, od dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 9. Komisja społeczna do spraw podziału zezwoleń zagranicznych powołana na podstawie dotychczasowych przepisów funkcjonuje do końca okresu, na jaki została powołana.

Art. 10. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 26 pkt 2, art. 30 ust. 2d, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 41 ust. 4 i art. 50a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 26, art. 30 ust. 6, art. 32, art. 41 ust. 4 i art. 50a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu

nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 5 i 7, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246 i Nr 164, poz. 1107.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 96, poz. 620, Nr 108, poz. 685, Nr 152, poz. 1020 i Nr 161, poz. 1078.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym ma na celu umożliwienie sprawnej realizacji, po dniu 31 grudnia 2010 r., zadań Ministra Infrastruktury z zakresu międzynarodowych przewozów drogowych, dotychczas realizowanych przez gospodarstwo pomocnicze Ministerstwa Infrastruktury – Biuro Obsługi Transportu Międzynarodowego (BOTM).

Obowiązujące od 1 stycznia 2010 r. przepisy o finansach publicznych – ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) – przewidują likwidację gospodarstw pomocniczych do końca 2010 r. Gospodarstwem pomocniczym jest działające przy Ministerstwie Infrastruktury Biuro Obsługi Transportu Międzynarodowego, zwane dalej „BOTM”, które wykonuje czynności organizacyjno-techniczne związane z realizacją zadań ministra właściwego do spraw transportu. Niezbędne jest wdrożenie nowych rozwiązań kompetencyjnych pozwalających na przejęcie dotychczasowych zadań, realizowanych z upoważnienia Ministra Infrastruktury przez Dyrektora BOTM.

Działalność BOTM, jako gospodarstwa pomocniczego, ulega zakończeniu na podstawie przepisów projektowanej ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym, a zatem będzie konieczne dokonanie tzw. „likwidacji” z wyłączeniem art. 87 ust. 1 i art. 89 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. Rozwiązania zawarte w art. 2 ust. 2 i 3 projektowanej ustawy są konsekwencją wyłączenia, w art. 5 ust. 1 tego projektu, art. 89 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. Zgodnie z projektowanymi przepisami Główny Inspektorat Transportu Drogowego – a nie Ministerstwo Infrastruktury, przy którym do dnia 31 grudnia 2010 r. będzie działało gospodarstwo pomocnicze (BOTM) – przejmuje prawa, należności, zobowiązania, aktywa trwałe i inne składniki majątkowe tego gospodarstwa pomocniczego. Ponadto, zgodnie z tymi przepisami, Główny Inspektorat Transportu Drogowego będzie mógł regulować zobowiązania BOTM dotyczące 2010 r. i podlegające sfinansowaniu w 2011 r. ze środków zgromadzonych na rachunku BOTM na dzień 31 grudnia 2010 r., które – po zamknięciu tego rachunku – zostaną przekazane na rachunek pomocniczy GITD. Z dniem

1 stycznia 2011 r. nastąpi sukcesja generalna ogółu praw i obowiązków BOTM na rzecz Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

Projektowana ustawa stanowi regulację, która dokonuje zmian w zakresie regulacji rynku międzynarodowego transportu drogowego, ponieważ przenosi obecne kompetencje Ministra Infrastruktury w tym zakresie na Głównego Inspektora Transportu Drogowego, zwanego dalej GITD. Jednocześnie dotyczy również struktury Inspekcji Transportu Drogowego, zwanej dalej „ITD”, przejmuje zadania Dyrektora BOTM, wykonywane dotychczas na podstawie ustawy o transporcie drogowym, w zakresie określonym ww. zarządzeniem nr 20 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.

Za zasadnością takiego rozwiązania przemawiały następujące uwarunkowania (z uwzględnieniem aspektu ekonomicznego):

- brak możliwości wykonywania dotychczasowych zadań przez Ministerstwo Infrastruktury bez wsparcia BOTM;
- brak środków finansowych oraz w konsekwencji tego również akceptacji społecznej dla tworzenia nowego urzędu lub nowej agencji wykonawczej;
- stosunkowo niski koszt przejścia zadań realizowanych poprzez Dyrektora BOTM przez GITD;
- możliwość wykorzystania terenowych struktur ITD – wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, a także wysoko wykwalifikowanej w sprawach transportu drogowego kadry;
- możliwa integracja istniejących rejestrów informatycznych BOTM i ITD, brak konieczności budowy od podstaw nowej, odrębnej ewidencji teleinformatycznej.

Zasadnicza więc różnica pomiędzy dotychczasowym a proponowanym stanem prawnym dotyczy organu właściwego w sprawach dotyczących uprawnień w międzynarodowym przewozie drogowym. Organem właściwym w ww. zakresie w aktualnie obowiązującym stanie prawnym jest minister właściwy do spraw transportu. Projektowana regulacja zakłada przekazanie tych kompetencji Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego.

Międzynarodowe przewozy drogowe osób i rzeczy są jedną z podstawowych gałęzi polskiej gospodarki narodowej. Z punktu widzenia gospodarczego wyróżnić można:

- międzynarodowe przewozy drogowe wykonywane przez przedsiębiorcę w celach zarobkowych (zwane międzynarodowym transportem drogowym);

- międzynarodowe przewozy wykonywane pomocniczo w stosunku do głównej działalności gospodarczej (zwane międzynarodowymi przewozami na potrzeby własne);
- inne przewozy.

Natomiast biorąc pod uwagę dostęp do rynku międzynarodowych przewozów drogowych można wyodrębnić:

- działalność przewozową reglamentowaną lub zgłaszaną:
 - przewozy rzeczy pojazdami (lub zespołami pojazdów) o dopuszczalnej masie całkowitej (dmc) powyżej 3,5 t (transport drogowy i przewóz na potrzeby własne),
 - przewozy osób w celach komercyjnych autobusami (przewozy regularne, regularne specjalne, wahadłowe, okazjonalne i na potrzeby własne) i samochodami osobowymi (przewozy okazjonalne),
- działalność przewozową niereglamentowaną przez państwo:
 - przewozy rzeczy pojazdami o dmc do 3,5 t,
 - przewozy osób pojazdami w celach niekomercyjnych.

Wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego (zarobkowy przewóz drogowy) wymaga posiadania, odpowiednio do rodzaju przewozu i obszaru, na którym wykonywany jest transport:

- licencji na międzynarodowy zarobkowy przewóz drogowy rzeczy (licencja wspólnotowa) wydawanej przez Ministra Infrastruktury;
- licencji na międzynarodowy zarobkowy przewóz drogowy osób (licencja wspólnotowa) wydawanej przez Ministra Infrastruktury;
- licencji na międzynarodowy zarobkowy przewóz drogowy osób pojazdem innym niż autobus lub autokar wydawanej przez Ministra Infrastruktury.

Licencje wydawane są na podstawie kryteriów jakościowych (posiadanie dobrej reputacji, kompetencji zawodowych, zdolności finansowej, dysponowanie pojazdami oraz kierowcami). Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego następuje w drodze decyzji administracyjnej ministra właściwego do spraw transportu.

Niezależnie od wymogu posiadania licencji, na wykonywanie niektórych rodzajów międzynarodowych przewozów drogowych niezbędne jest posiadanie właściwego zezwolenia. Dotyczy to głównie:

- międzynarodowych przewozów drogowych rzeczy z przekroczeniem granicy Unii Europejskiej;
- międzynarodowych przewozów drogowych osób na liniach regularnych i liniach regularnych specjalnych.

Również wykonywanie międzynarodowych przewozów drogowych na potrzeby własne (niezarobkowy przewóz drogowy) wymaga uzyskania zaświadczenia potwierdzającego ten fakt. Zaświadczenia dla podmiotów wykonujących międzynarodowe niezarobkowe przewozy drogowe osób lub rzeczy wydaje Minister Infrastruktury.

Kompetencje w zakresie wydawania ww. zezwoleń i zaświadczeń posiada Minister Infrastruktury, który upoważnił do wykonywania zadań w zakresie wydawania licencji na międzynarodowy transport drogowy i wydawania odpowiednich zezwoleń Dyrektora BOTM – zarządzenie nr 19 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r. w sprawie funkcjonowania Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego (Dz. Urz. MI Nr 4, poz. 21) oraz zarządzenie nr 20 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego w Warszawie – gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Infrastruktury do wykonywania niektórych czynności wynikających z przepisów ustawy o transporcie drogowym lub z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych (Dz. Urz. MI Nr 4, poz. 22).

Stosownie do ww. zarządzenia Dyrektor BOTM upoważniony jest do:

1. wykonywania czynności związanych z prowadzeniem postępowań administracyjnych w sprawie:
 - 1) licencji na międzynarodowy transport drogowy,
 - 2) zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób,
 - 3) świadectw kierowcy,
 - 4) odmowy wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz osób i rzeczy na warunkach określonych w ustawie i corocznie wydawanym Komunikacie Ministra Infrastruktury w sprawie zasad wydawania zezwoleń zagranicznych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego oraz mając na uwadze podział zezwoleń zagranicznych dokonany przez komisję społeczną, o której mowa w art. 30 ust. 2b ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o transporcie drogowym;

2. wydawania następujących dokumentów:

- 1) formularzy jazdy,
- 2) certyfikatów potwierdzających spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu,
- 3) zaświadczeń na międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne,
- 4) zezwoleń zagranicznych.

Ponadto jest upoważniony do:

- 1) prowadzenia wymiany zagranicznych zezwoleń na międzynarodowy transport drogowy na polskie zezwolenia na międzynarodowy transport drogowy, według kontyngentów uzgodnionych z państwami, które zezwolenia te wydają;
- 2) przekazywania zezwoleń zagranicznych na międzynarodowy transport drogowy polskim organizacjom o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającym międzynarodowych przewoźników drogowych, upoważnionym do ich wydawania na podstawie art. 26 pkt 2 i art. 32 ust. 1 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym oraz zawierania z nimi odrębnych porozumień w tym zakresie;
- 3) monitorowania liczby wydawanych zezwoleń zagranicznych, w tym także przez inne podmioty uprawnione do ich wydawania;
- 4) wzywania, w trybie art. 84 ustawy o transporcie drogowym, posiadaczy zaświadczeń na międzynarodowy transport drogowy na potrzeby własne do przedstawiania dokumentów w zakresie zgodności wykonywania międzynarodowych przewozów na potrzeby własne z przepisami ustawy o transporcie drogowym i warunkami udzielonego zaświadczenia;
- 5) prowadzenia rejestru:
 - a) udzielonych licencji na międzynarodowy transport drogowy,
 - b) wydanych zezwoleń zagranicznych,
 - c) wydanych zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób,
 - d) wydanych świadectw kierowcy,
 - e) pojazdów i przedsiębiorców wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.

W zakresie opłat za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych, jest upoważniony do:

- 1) zawierania porozumień, w szczególności z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje benzynowe, polskimi organizacjami zrzeszającymi przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym dotyczących poboru opłat;
- 2) przechowywania i dystrybucji kart opłaty na rzecz podmiotów uprawnionych do pobierania tych opłat;
- 3) prowadzenia szczegółowej ewidencji kart opłaty wydanych podmiotom uprawnionym do pobierania tych opłat oraz kart opłaty zwróconych przez te podmioty jako niewydane przedsiębiorcom lub niewykorzystane w całości lub w części;
- 4) monitorowania liczby i rodzajów wydawanych kart opłaty, w tym także przez inne podmioty uprawnione do pobierania tych opłat.

Dyrektor BOTM przygotowuje również sprawozdania na temat wydanych:

- 1) licencji na międzynarodowy transport drogowy, w tym informacje dotyczące zmiany i przeniesienia uprawnień wynikających z licencji oraz wypisów z licencji;
- 2) zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób oraz wypisów z tych zezwoleń;
- 3) zezwoleń zagranicznych;
- 4) zaświadczeń na międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne;
- 5) kart opłaty oraz możliwości zachowania ciągłości ich dystrybucji;
- 6) świadectw kierowcy;
- 7) formularzy jazdy;
- 8) certyfikatów potwierdzających spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu.

Ww. zadania zostaną na mocy projektowanej ustawy przejęte przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

Stosunki społeczne, których dotyczy projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym, uregulowane są obecnie przepisami prawa krajowego¹⁾, unijnego²⁾ oraz międzynarodowego³⁾.

-
- 1) - ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie certyfikatów potwierdzających spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu (Dz. U. Nr 54, poz. 443),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie wysokości opłat za czynności administracyjne związane z wykonywaniem przewozu drogowego oraz za egzaminowanie i wydawanie certyfikatu kompetencji zawodowych (Dz. U. Nr 235, poz. 1726),
- rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 5 stycznia 2006 r. w sprawie wzoru zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne oraz wypisu z tego zaświadczenia (Dz. U. Nr 6, poz. 41),
- rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 17 marca 2006 r. w sprawie komisji społecznej do spraw podziału zezwoleń zagranicznych (Dz. U. Nr 47, poz. 344),
- rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie wysokości stawek prowizji od opłat pobieranych w transporcie drogowym oraz sposobu jej pobierania i rozliczania (Dz. U. Nr 58, poz. 406),
- rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego w Warszawie oraz polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych do pobierania opłat za niektóre czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym (Dz. U. Nr 256, poz. 2153),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2004 r. w sprawie wzorów licencji na wykonywanie transportu drogowego oraz wypisów z tych licencji (Dz. U. Nr 153, poz. 1612),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie zezwoleń na wykonywanie krajowych i międzynarodowych przewozów drogowych osób oraz wypisów zezwoleń (Dz. U. Nr 144, poz. 1519),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 maja 2002 r. w sprawie upoważnienia polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych do wydawania zezwoleń zagranicznych (Dz. U. Nr 68, poz. 627 oraz z 2003 r. Nr 47, poz. 402).
- 2) - rozporządzenie Rady (EWG) nr 56/83 z dnia 16 grudnia 1982 r. dotyczące wykonania Umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (ASOR) (Dz. Urz. UE L 10 z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 1),
- rozporządzenie Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz. Urz. UE L 74 z dnia 20 marca 1992 r., s. 1),
- rozporządzenie Rady (EWG) nr 881/92 z dnia 26 marca 1992 r. w sprawie dostępu do rynku drogowych przewozów rzeczy we Wspólnocie, na lub z terytorium Państwa Członkowskiego lub w tranzycie przez jedno lub więcej Państw Członkowskich (Dz. Urz. UE L 95 z dnia 9 kwietnia 1992 r., s. 1),
- rozporządzenie Rady (EWG) nr 3118/93 z dnia 25 października 1993 r. ustanawiające warunki wykonywania w Państwie Członkowskim usług krajowego transportu drogowego rzeczy przez przewoźników nie mających siedziby w tym państwie (Dz. Urz. UE L 279 z dnia 12 listopada 1993 r., s. 1),
- rozporządzenie Rady (EWG) nr 3916/90 z dnia 21 grudnia 1990 r. w sprawie środków podejmowanych w przypadku sytuacji kryzysowej na rynku drogowego transportu rzeczy (Dz. Urz. UE L 375 z dnia 31 grudnia 1990 r., s. 10),
- rozporządzenie Rady (WE) nr 12/98 z dnia 11 grudnia 1997 r. ustanawiające warunki dostępu przewoźników nie mających stałej siedziby w Państwie Członkowskim do transportu drogowego osób w Państwie Członkowskim (Dz. Urz. UE L 4 z dnia 8 stycznia 1998 r., s. 10),
- rozporządzenie Komisji (WE) nr 792/94 z dnia 8 kwietnia 1994 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3118/93 do działających na własny rachunek przewoźników drogowego transportu rzeczy (Dz. Urz. UE L 92 z dnia 9 kwietnia 1994 r., s. 13),
- rozporządzenie Komisji (WE) nr 2121/98 z dnia 2 października 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 684/92 i (WE) nr 12/98 w zakresie dokumentów dla przewozu osób autokarem i autobusem (Dz. Urz. UE L 268 z dnia 3 października 1992 r., s. 1),
- Dyrektywa Rady 96/26/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego (Dz. Urz. UE L 124 z dnia 23 maja 1996 r., s. 1),

Stosownie do przepisów projektowanej ustawy bez zmiany pozostaje, że minister właściwy do spraw transportu jest organem właściwym do prowadzenia, na podstawie umów międzynarodowych, negocjacji i uzgodnień międzynarodowych, dotyczących kontyngentów

-
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylające dyrektywę Rady 96/26/WE (Dz. Urz. UE. L z dnia 14.11.2009 r. 300, s. 51),
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz. U. UE. L z dnia 14.11.2009 r. 300, s. 72),
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (Dz. Urz. UE. L z dnia 14.11.2009 r. 300, s. 88).
- 3)
- umowa w sprawie Międzynarodowych Okazjonalnych Przewozów Pasażerów Autokarami i Autobusami (ASOR), sporządzona w Dublinie dnia 6 maja 1982 r.,
 - umowa w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS) sporządzona w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U z 2003 r. Nr 114, poz. 1076),
 - umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Ludowej Socjalistycznej Republiki Albanii sporządzona w Tiranie dnia 18 stycznia 1990 r. o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 52 i Nr 48, poz. 732),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Białoruś o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Mińsku dnia 20 maja 1992 r. (M.P. z 2001 r. Nr 46, poz. 743),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chorwacji o międzynarodowych przewozach drogowych osób i ładunków sporządzona w Zagrzebiu dnia 30 września 1994 r. (M.P. z 2001 r. Nr 46, poz. 745),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 20 września 1984 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Iraku w sprawie międzynarodowych przewozów drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 54),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 4 grudnia 1976 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Cesarskim Rządem Iranu o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4 poz. 44),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 30 października 1978 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Haszymidzkiego Królestwa Jordanii o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 50),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 18 grudnia 1969 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 40),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Kazachstanu o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Ałmaty dnia 23 maja 1997 r. (M.P. z 2001 r. Nr 46, poz. 749),
 - umowa podpisana w Biszkeku dnia 25 października 2002 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Kirgiskiej o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2004 r. Nr 38, poz. 671),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Macedońskim o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Ochrydzie dnia 5 lutego 1998 r. (M.P. z 2001 r. Nr 46, poz. 755),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Mołdowy o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Kiszyniowie dnia 10 grudnia 1997 r. (M.P. z 2001 r. Nr 46, poz. 757),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Federacji Rosyjskiej o międzynarodowych przewozach drogowych podpisana w Warszawie dnia 30 sierpnia 1996 r. (M.P. z 2005 r. Nr 61, poz. 806),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 15 kwietnia 1978 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Arabskiej Republiki Syryjskiej o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 48, z 2004 r. Nr 39, poz. 689),
 - umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Tunezyjskiej o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Tunisie dnia 24 grudnia 1980 r. (M.P. z 2003 r. Nr 29, poz. 403 i Nr 49, poz. 758),
 - umowa zawarta w Ankarze dnia 9 września 1977 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Turcji o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2003 r. Nr 4, poz. 46 i Nr 40, poz. 583),
 - umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o międzynarodowych przewozach drogowych sporządzona w Warszawie dnia 18 maja 1992 r. (M.P. z 2002 r. Nr 6, poz. 125),
 - umowa sporządzona w Warszawie dnia 10 lipca 2003 r. między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Uzbekistanu o międzynarodowych przewozach drogowych (M.P. z 2004 r. Nr 23, poz. 400).

zezwoleń na międzynarodowy przewóz drogowy osób i rzeczy. Ponadto bez zmian zostaje, że minister właściwy do spraw transportu jest organem właściwym do prowadzenia w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego negocjacji w sprawie zezwoleń wielostronnych EKMT. Minister właściwy do spraw transportu prowadzi także nadzór nad komisją społeczną do spraw podziału zezwoleń zagranicznych pomiędzy przewoźnikami drogowymi w zakresie podziału zezwoleń zagranicznych, jak również nadzór nad systemem dystrybucji zezwoleń przez organy i podmioty do tego wskazane.

Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji będzie następować w drodze decyzji administracyjnej. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia licencji w zakresie transportu w międzynarodowym transporcie drogowym oraz wydania zaświadczenia na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypisu lub wypisów z zaświadczenia będzie GITD.

Dla usprawnienia procesu dystrybucji formularze jazdy będą wydawać GITD oraz wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego. Również w przypadku zezwoleń zagranicznych, których wykorzystanie uzależnione jest od spełnienia przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, odpowiedni certyfikat potwierdzający ich spełnianie będzie wydawać GITD oraz wojewódzki inspektor transportu drogowego. Należy jednak podkreślić, że z uwagi na konieczność scalenia systemów, w tym teleinformatycznych, GITD i WITD, ustawa wprowadza przepis przejściowy, zgodnie z którym WITD będą realizowały przedmiotowe zadania począwszy od 1 stycznia 2012 r.

GITD będzie organem ustawowo wskazanym do wytwarzania i przekazywania polskich zezwoleń oraz do przyjmowania i dystrybucji zezwoleń zagranicznych w transporcie drogowym rzeczy.

GITD, w drodze decyzji, będzie wydawał, odmawiał wydania, zmieniał lub cofał świadectwo kierowcy, przeprowadzał kontrole wydanych świadectw kierowcy, prowadził rejestr wydanych świadectw kierowcy oraz rejestr pojazdów i przedsiębiorców wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.

Oplata za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych będzie mogła być wnoszona w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego i w wojewódzkich inspektoratach transportu drogowego.

GITD, wydając decyzje administracyjne w pierwszej instancji, jest uznawany za ministra w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. Tym samym na mocy art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego od decyzji GITD przysługiwać będzie wniosek o ponowne rozpatrzenie. Decyzja wydana w wyniku rozpatrzenia ww. wniosku będzie ostateczna w toku instancji i przysługiwać będzie od niej skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Sprawy wszczęte a niezakończone decyzją ostateczną w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przejmuje GITD.

Przewiduje się pozostawienie w mocy dokumentów wydanych w międzynarodowym przewozie drogowym przez ministra właściwego do spraw transportu.

Zmiana art. 46 jest wynikiem konieczności zapewnienia dochodu dla budżetu państwa w wysokości nie mniejszej niż 10 mln zł, przy równoczesnym zagwarantowaniu dochodów na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego. Wskazany w ustawie sposób ułatwia jednostkom pobierającym rozliczenia pobranych środków, z uwagi na to, że dochód z każdej opłaty przypisany będzie do jednego beneficjenta.

Działalność BOTM, jako gospodarstwa pomocniczego, ulegnie zakończeniu na podstawie przepisów projektowanej ustawy, a zatem będzie konieczne dokonanie likwidacji z wyłączeniem art. 89 ust. 1 i ust. 4 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. W związku z planowanym na dzień 31 grudnia 2010 r. zakończeniem działalności BOTM wystąpią obowiązki wynikające z przepisów o rachunkowości, polegające na zamknięciu ksiąg rachunkowych i sporządzeniu sprawozdania finansowego. Składniki aktywów trwałych i innych składników majątkowych BOTM przekazane zostaną ex lege do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego na podstawie odpowiednich protokołów zdawczo-odbiorczych z dniem 1 stycznia 2011 r. Z dniem 1 stycznia 2011 r. nastąpi sukcesja generalna ogółu praw i obowiązków BOTM na rzecz Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.

Pracownicy BOTM staną się ex lege z dniem 1 stycznia 2011 r. z mocy przedmiotowej ustawy pracownikami Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Rozwiązanie jest

korzystniejsze dla przejmowanych w ten sposób pracowników, gdyż gwarantuje kontynuację na nie mniej korzystnych warunkach i pewność zatrudnienia pracowników BOTM w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego. Dla pracowników BOTM zatrudnionych na stanowiskach, których charakter pracy odpowiada stanowiskom urzędniczym oznacza to nawiązanie stosunku pracy na stanowisku urzędniczym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury. Żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania projektem.

Przedmiotowy projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projektowana regulacja nie jest objęta przepisami prawa Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Projektowana ustawa oddziaływać będzie na:

- przedsiębiorców wykonujących zarobkowo międzynarodowy transport drogowy;
- przedsiębiorców i inne podmioty wykonujące międzynarodowe przewozy na potrzeby własne;
- pracowników likwidowanego BOTM, którzy przejdą do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
- pracowników ITD, którzy będą wykonywać zadania z zakresu określonego ustawą.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został poddany szerokim konsultacjom społecznym. Projekt został przesłany do:

- 1) Forum Związków Zawodowych, Bydgoszcz;
- 2) Konfederacji Pracodawców Polskich (od 15 czerwca 2010 r. Pracodawcy RP);
- 3) Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Transportu Drogowego;
- 4) Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Transportu Samochodowego;
- 5) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych;
- 6) Polskiej Izby Gospodarczej Transportu Samochodowego i Spedycji;
- 7) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan;
- 8) Polskiego Stowarzyszenia Przewoźników Autokarowych;
- 9) Sekretariatu Transportowców NSZZ „Solidarność”;
- 10) Zrzeszenia Międzynarodowych Przewoźników Drogowych;
- 11) wojewodów.

Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego zgłosił, iż należy rozważyć możliwość wystąpienia do Ministerstwa Finansów, w sprawie zmiany odpowiednich przepisów ww. ustaw w celu pozostawienia BOTM-u w dotychczasowym kształcie. Ustawa z dnia 28 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) zrealizowała postulat likwidacji gospodarstw pomocniczych.

Propozycja OZPTD jest sprzeczna z koncepcją zmian w organizacji sektora finansów publicznych, gdyż ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) nie przewiduje dalszego funkcjonowania w sektorze finansów publicznych takiej formy organizacyjno-prawnej. Natomiast w przypadku braku możliwości dalszego utrzymania BOTM OZPTD postuluje utrzymanie realizacji zadań BOTM przez administrację rządową podległą Ministrowi Infrastruktury, a jako rzecz pożądaną utworzenie odrębnego urzędu regulacji transportu drogowego, posiadającego oddziały terenowe (w województwach) lub przekształcenie ITD w taką właśnie instytucję na wzór niemieckiej BAG.

Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych zgłosiło, iż składało ofertę realizacji tych zadań przez tę organizację. Dyrektywa Rady 96/26/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego (Dz. Urz. L 124 z 23.05.1996) stanowi jednoznacznie, że decyzje o dopuszczeniu lub odrzuceniu wniosku o dopuszczenie do zawodu przewoźnika transportu drogowego podejmują właściwe władze państw członkowskich (art. 6), zatem proponowane rozwiązanie nie jest możliwe. Należy mieć również na względzie fakt, iż zgodnie z ustawą z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji administracyjnej (art. 7 ust. 1). W związku z powyższym, wydawanie decyzji administracyjnych w zakresie ww. licencji przez organizację zrzeszającą przewoźników, a więc przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego, pozostawałoby w sprzeczności z istotą tej czynności, ponieważ decyzje takie byłyby wydawane przez podmiot zrzeszający przedsiębiorców będących adresatami tych decyzji. ZMPD zwróciło uwagę, że łączenie w jednej organizacji funkcji administracyjnych i usługowych wobec przewoźników drogowych wykonywanych dotychczas przez BOTM z funkcjami kontrolnymi sprawowanymi przez ITD rodzi uzasadnione obawy przed potencjalnymi nadużyciami i nadmierną ingerencją w rynek transportowy. Nadrzędnym celem, jaki powinien zostać uwzględniony przy likwidacji BOTM, jest ograniczenie do minimum zmian w funkcjonowaniu obsługi zapewnianej aktualnie przez BOTM przedsiębiorcom wykonującym

międzynarodowy transport drogowy. W państwach członkowskich UE regułą jest łączenie przez organ administracji publicznej zadań kontrolnych z kompetencjami do wydawania uprawnień dla przewoźników drogowych. Tego rodzaju organy o charakterze kontrolno-reglamentacyjnym występują w Austrii, Niemczech, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Francji, a także na Litwie. Dla przykładu w Austrii uprawnienia do wykonywania przewozów drogowych przyznają organy administracji rządowej na szczeblu regionalnym, podobnie przedstawia się kwestia w Wielkiej Brytanii (przy czym centralny organ nadzoruje wykonywanie tych czynności) i w Republice Federalnej Niemiec (tam organem nadzorującym jest odpowiednik GITD), w Hiszpanii i Francji należy to do kompetencji ministrów właściwych do spraw transportu. Zaproponowano utworzenie odrębnej agencji wykonawczej, która przejęłaby zadania BOTM. Koncepcja przejęcia zadań przez agencję wykonawczą z uwagi na dotychczasowe zadania oraz strukturę organizacyjną BOTM nie znajduje uzasadnienia, gdyż BOTM nie wykonuje zadań o charakterze majątkowym, ale o charakterze administracyjno-prawnym związanym z prowadzeniem postępowań administracyjnych w zakresie międzynarodowego transportu drogowego.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego wraz ze wskazaniem źródeł finansowania

Zadania, cele, mierniki określone w budżecie zadaniowym Ministra Infrastruktury (część 39 – Transport) nie ulegają zmianie, w związku z likwidacją BOTM i stosownym przeniesieniem zadań i kompetencji w ramach tej części budżetowej. Przejęcie zadań Dyrektora BOTM przez GITD spowoduje konieczność zwiększenia wydatków planowanych w projekcie ustawy budżetowej na 2011 r., w części 39 – Transport, Dział 600, Rozdział 60055, o kwotę 7 001 000 zł (do dnia 31 grudnia 2010 r. koszty BOTM pokrywane są z przychodów własnych, natomiast od dnia 1 stycznia 2011 r. wydatki związane z realizacją przejętych zadań Dyrektora BOTM będą obciążały budżet państwa). Zakłada się, że w następnych latach (2012 – 2013) wydatki związane z przejęciem przez GITD zadań Dyrektora BOTM wyniosą 5 691 000 zł rocznie.

Szczegółowe wydatki na 2011 rok obrazuje poniższa tabela.

WYDATKI GŁÓWNEGO INSPEKTORATU TRANSPORTU DROGOWEGO ZWIĄZANE Z PRZEJĘCIEM BOTM W 2011 r. (w tysiącach złotych)		
1.	Wydatki bieżące	5 691
	w tym:	
	Wynagrodzenia ogółem - 65 etatów	2 541
	§4020 - wynagrodzenia osobowe pracowników	2 342
	§4040 - dodatkowe wynagrodzenie roczne	199
	Pochodne od wynagrodzeń	513
	§4110 - składki na ubezpieczenie społeczne	386
	§4120 - składki na Fundusz Pracy	62
	§4440 Odpis na ZFŚS	65
	Materiały i energia	618
	§4210 - zakup materiałów i wyposażenia	539
	§4260 - zakup energii	43
	§4740 - zakup materiałów papierniczych do sprzętu drukarskiego i ksero	20
	§4750 - zakup akcesoriów komputerowych, w tym programów i licencji	16
	Usługi	1 991
	§4270 - zakup usług remontowych	20
	§4280 - zakup usług zdrowotnych	26
	§4300 - zakup usług pozostałych	789
	§4350 - zakup usług dostępu do sieci Internet	20
	§4360 - opłaty z tytułu zakupu usług telekomunikacji telefonii komórkowej	25
	§4370 - opłaty z tytułu zakupu telekomunikacji telefonii stacjonarnej	40
	§4380 - zakup usług obejmujących tłumaczenia	10

	§4400	- opłaty czynszowe za pomieszczenia biurowe	1 000
	§4410	- podróże służbowe krajowe	22
	§4420	- podróże służbowe zagraniczne	22
	§4550	- szkolenia pracowników	17
	Pozostałe wydatki		28
	§4430	- różne opłaty i składki	28
2.	Integracja systemów informatycznych BOTM z Centralą Ewidencji Naruszeń (koszt jednorazowy)		1000
3.	Integracja systemów finansowo-płacowych (koszt jednorazowy)		310
Razem			7 001

W zakresie wydatków bieżących, budżet GITD powinien zostać zwiększony w 2011 r. w stosunku do budżetu BOTM z 2010 r. o kwotę 91 tys. zł. Kwota ta wynika z przeliczeń składek na ubezpieczenia zdrowotne (w BOTM składka na ubezpieczenie wypadkowe wynosi 0,8 % w GITD 0,93 %), a także kosztów związanych z koniecznością zabezpieczenia transportu gotówki do banku (konwoje), paliwo, licencje komputerowe (np. rozszerzenie posiadanego Elektronicznego Obiegu Dokumentów – VDoc o kolejne stanowiska), czy inne wydatki związane z rozszerzeniem systemów informatycznych, wynikające z obowiązku przyjęcia do GITD pracowników BOTM (np. pakiet Lotus Notes, MS Office).

Aktualnie eksploatowany przez BOTM system wspierający proces wydawania zaświadczeń i licencji należy dostosować do nowych warunków organizacyjno-prawnych, jakie będą funkcjonować po przejściu kompetencji BOTM przez ITD. Docelowym modelem jest decentralizacja dystrybucji części dokumentów, a co za tym idzie konieczność decentralizacji systemu wspierającego ich druk i personalizację. ITD została wyposażona w system wspierający proces kontroli i wystawiania decyzji administracyjnych oraz będący podstawą prowadzonej przez GITD Centralnej Ewidencji Naruszeń. System ten przeznaczony jest do prowadzenia m.in. rejestru kontrolowanych przedsiębiorców, pojazdów i kierowców oraz popełnianych przez nich naruszeń. W sposób naturalny powinien również zawierać informację o posiadanych przez przedsiębiorców licencjach i zezwoleniach, dlatego też konieczne jest docelowe przeniesienie rejestru wydawanych dokumentów do systemu wspierającego Centralną Ewidencję Naruszeń oraz zaimplementowanie w tym systemie odpowiednich mechanizmów wspierających proces

personalizacji i wydawania dokumentów, tak aby zapewnić spójność oraz komplementarność przetwarzanych informacji, co pozwoli na bardziej efektywne ich wykorzystanie. W pierwszym etapie planuje się integrację obu tych systemów w celu zapewnienia dostępności informacji o licencjach i zezwoleniach w systemie wspierającym Centralną Ewidencję Naruszeń. W ramach niezbędnych prac oszacowano następujące pozycje:

- prace analityczne i projektowe – 100 000,00 zł
- licencje na oprogramowanie systemowe oraz aplikacje wspierające analizę danych oraz ich rafinację i transformację – 95 000,00 zł
- sprzęt serwerowy z zapewnieniem redundancji (serwer bazy danych, serwer systemu analitycznego – w sumie 4 serwery lub jeden serwer o dużej mocy obliczeniowej z licencjami na oprogramowanie do wirtualizacji maszyn) – 160 000,00 zł,
- instalacja i konfiguracja infrastruktury sprzętowej – 20 000,00 zł,
- instalacja i konfiguracja warstwy aplikacyjnej – 15 000,00 zł
- prace programistyczne – 470 000,00 zł,
- prace wdrożeniowe – 100 000,00 zł,
- szkolenia i dokumentacja – 40 000,00 zł.

Szacowany koszt programu finansowo-księgowego, kadrowo-płacowego, środków trwałych, kasy to ok. 150 000 zł, integracja programów informatycznych ze sobą 20 000 zł, serwer do obsługi danych finansowo-kadrowo-płacowych koszt od 40 000 zł, silnik bazy danych SQL do obsługi programów od 50 000 zł, wykwalfikowanie pracowników i wdrożenie programów 50 000 zł. – razem: 310 000 zł. Koszt ten został określony z uwagi na konieczność:

- dokupienia odpowiedniej ilości stanowisk pracy do istniejących systemów oraz opracowania dodatkowych nakładek dostosowujących program do rozwiązań narzuconych wymogami prawa dla jednostek budżetowych,
- wprowadzenia systemu informatycznego wspomagającego zarządzanie rozbudowującego się zasobu posiadanych środków trwałych na stanie.

Rozwiązaniem alternatywnym byłaby opcja zakupu zupełnie nowego systemu, który nie będzie posiadał ograniczenia stanowiskowego, a który zastąpi istniejące rozwiązania dotyczące kasy, środków trwałych, systemu kadrowo-płacowego i systemu finansowo-księgowego dla GITD po połączeniu z BOTM. Jednakże jest to koszt co najmniej trzykrotnie przewyższający szacunkowe wyliczenia, które zostały przedstawione powyżej.

Po stronie dochodowej budżetu państwa, przy założeniu powyższego sposobu podziału opłat od wydawanych dokumentów, należy mieć na uwadze kwotę około 10 109 000,00 zł⁴⁾ corocznie. Krajowy Fundusz Drogowy (KFD) zasilany będzie corocznie kwotą ok. 43 mln zł⁵⁾. Środki w całości będą wpływały na wyodrębniony rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, skąd środki z opłat określonych w pozycji 1 – 10 poniższej tabeli będą odprowadzane na rachunek bankowy KFD, z którego finansowane są inwestycje drogowe. Kwota środków przewidzianych jako dochód budżetu państwa z nadwyżką pokryje przewidywane wydatki budżetowe związane z przejęciem zadań BOTM przez urząd obsługujący GITD.

Lp.	Rodzaj dokumentu	Obecny stan prawny		Stan prawny od 01.01.2011r.	
		BOTM	KFD	GITD – budżet państwa	KFD
1.	Zezwolenia EKMT	294 084,00	1 806 516,00	0,00	2 100 600,00
2.	Zezwolenia zagr. jednorazowe	1 498 112,00	9 202 688,00	5 350 400,00	5 350 400,00
3.	Formularze jazdy UE	146 750,00	0,00	0,00	146 750,00
4.	Zaświadczenia na potrzeby własne	997 508,00	0,00	0,00	997 508,00
5.	Zezwolenia na przewozy regularne	90 714,68	557 247,32	0,00	647 962,00
6.	Świadectwa kierowcy	22 775,00	0,00	0,00	22 775,00
7.	Certyfikaty	1 061 810,00	0,00	0,00	1 061 810,00
8.	Interbus	63 450,00	0,00	0,00	63 450,00
9.	Karty opłat	193 046,60	1 737 419,40	0,00	1 930 466,00

⁴⁾ Kwota ta obejmuje dochód BOTM oraz polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych („stowarzyszenia”).

⁵⁾ Kwota ta obejmuje kwoty przekazywane przez GITD oraz polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych („stowarzyszenia”).

10.	Licencje	3 685 291,40	22 638 218,60	0,00	26 323 510,00
		8 053 541,68	35 942 089,32	5 350 400,00	38 645 231,00

Należy przy tym zaznaczyć, że na kwotę 10 109 000,00 zł przekazywaną do budżetu państwa składać się będzie 50 % dochodu uzyskiwanego przez GITD z tytułu zezwoleń jednorazowych zagranicznych (tabela powyżej), jak również dochodu uzyskiwanego przez stowarzyszenia przewoźników z tytułu ww. zezwoleń. Powyższa kwota została obliczona na podstawie uśrednionych dochodów BOTM (z ostatnich trzech lat) oraz organizacji zrzeszających przewoźników, uzyskiwanych z tytułu dystrybucji zezwoleń jednorazowych zagranicznych. Natomiast pozostałe 50 % dochodów uzyskiwanych przez GITD i stowarzyszenia przewoźników z tytułu zezwoleń jednorazowych zagranicznych będzie stanowić dochód KFD. Poniżej opisano podział dochodów uzyskiwanych przez GITD i stowarzyszenia przewoźników z tytułu zezwoleń zagranicznych na część przekazywaną do KFD i do budżetu państwa, co zostanie zapisane w ustawie o transporcie drogowym. Zapisy te będą miały na celu zagwarantowanie dla budżetu państwa odpowiednich wpływów jako rekompensaty wydatków budżetowych związanych z przekazaniem zadań BOTM do GITD.

Podział wpływów z opłat w międzynarodowym transporcie drogowym z tytułu wydania jednorazowego zezwolenia zagranicznego przez upoważnioną do tego polską organizację o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającą międzynarodowych przewoźników drogowych, przedstawia się następująco:

Lp.	Rodzaj dokumentu	Obecny stan prawny		Stan prawny od 01.01.2011r.		
		Stowarzyszenia przewoźników	KFD	Stowarzyszenia przewoźników	GITD – budżet Państwa	KFD
	Zezwolenia zagr. jednorazowe	783 751,00	8 436 849,00	883 586,00	4 755 773,00	4 755 773,00*

* średnia z lat 2007 – 2009

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przejęcie części zadań, wykonywanych obecnie przez Dyrektora BOTM z upoważnienia ministra właściwego do spraw transportu, przez wojewódzkich inspektorów transportu drogowego ułatwi przedsiębiorcom wykonującym międzynarodowe przewozy drogowe dostęp do organów wydających szereg niezbędnych w tym zakresie dokumentów (formularzy jazdy, certyfikatów potwierdzających spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu). Dokumenty te będzie można uzyskać w każdym mieście, stanowiącym siedzibę wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego lub jego oddziału (są to miasta wojewódzkie i szereg innych większych miejscowości na terenie każdego województwa).

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 8 listopada 2010 r.

DPUE - 920 - 1433 - 10/kz/2
SM - 2456

dot.: RM-10-150-10 z dn. 29.10.2010 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię:

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpunar

Do wiadomości:
Pan Cezary Grabarczyk
Minister Infrastruktury

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 2010 r.

w sprawie upoważnienia polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych do wydawania zezwoleń zagranicznych.

Na podstawie art. 26 i art. 32 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, określone w załączniku do rozporządzenia, do wydawania zezwoleń zagranicznych.

§ 2. Organizacje, o których mowa w § 1, obowiązane są do:

- 1) prowadzenia ewidencji wydawanych zezwoleń zagranicznych,
- 2) prawidłowego rozliczania należności z tytułu opłat za wydane zezwolenia zagraniczne,
- 3) posiadania wydzielonego pomieszczenia umożliwiającego sprawną obsługę przedsiębiorców w zakresie wydawania zezwoleń zagranicznych,
- 4) przechowywania zezwoleń zagranicznych w warunkach zapewniających należyłą ich ochronę przed zaginięciem, zniszczeniem lub utratą z innych przyczyn, a także w warunkach zapewniających dostęp do zezwoleń tylko osobom upoważnionym przez organizację,
- 5) wyposażenia pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów,
- 6) zawarcia umowy o ubezpieczeniu zezwoleń od wszelkiego ryzyka na kwotę nie niższą niż kwota stanowiąca iloczyn liczby zezwoleń zagranicznych będących każdorazowo w posiadaniu organizacji i opłat należnych z tytułu ich wydania,
- 7) przekazywania Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego, zwanemu dalej „Głównym Inspektorem,” danych dotyczących w szczególności:
 - a) przedsiębiorców zrzeszonych w organizacji,
 - b) liczby pojazdów samochodowych uprawnionych do wykonywania przewozów,
 - c) ważności badań technicznych pojazdów samochodowych,
 - d) rodzaju, ilości oraz numerów pobieranych i rozliczanych przez poszczególnych

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – transport na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246 i Nr 164, poz. 1107.

przedsiębiorców zezwoleń zagranicznych.

§ 3. 1. W razie naruszenia przez organizację warunków, o których mowa w § 2, Główny Inspektor wzywa organizację do usunięcia powstałych nieprawidłowości, a w razie ich nieusunięcia może skierować do ministra właściwego do spraw transportu wnioski o pozbawienie organizacji upoważnienia do wydawania zezwoleń zagranicznych.

2. W przypadku określonym w ust. 1 organizacja obowiązana jest do natychmiastowego wstrzymania wydawania zezwoleń zagranicznych oraz zwrotu Głównemu Inspektorowi pozostających w jej dyspozycji zezwoleń zagranicznych.

§ 4. 1. Organizacja pobiera zezwolenia zagraniczne w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego, po przedstawieniu pisemnego zapotrzebowania ilościowego na poszczególne rodzaje zezwoleń.

2. Organizacja wydaje zezwolenia zagraniczne tylko przedsiębiorcom w niej zrzeszonym, którzy są uprawnieni do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.

3. Szczegółowe zasady pobierania i wydawania przez organizację zezwoleń zagranicznych określa porozumienie zawarte przez nią z Głównym Inspektorem.

§ 5. 1. W razie zaginięcia, zniszczenia lub utraty pobranych zezwoleń zagranicznych organizacja obowiązana jest do niezwłocznego powiadomienia Głównego Inspektora oraz sporządzenia protokołu, w którym szczegółowo przedstawia okoliczności tego zdarzenia oraz rodzaj, ilość, a także numery utraconych zezwoleń.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, organizacja przekazuje Głównemu Inspektorowi nie później niż w terminie 7 dni od dnia stwierdzenia utraty zezwoleń.

§ 6. 1. Organizacja ponosi odpowiedzialność materialną w przypadku zaginięcia, utraty lub zniszczenia zezwoleń zagranicznych.

2. Organizacja jest obowiązana do przekazania kwoty opłat należnych za te zezwolenia, w terminie 30 dni od dnia ich zaginięcia, zniszczenia lub utraty.

3. Wysokość należnych opłat, o których mowa w ust. 2 oraz w § 2 pkt 2, określają przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie określenia wysokości opłat za czynności administracyjne związane z wykonywaniem przewozu drogowego oraz za egzaminowanie i wydawanie certyfikatu kompetencji zawodowych (Dz. U. Nr 235, poz. 1726), a tryb ich przekazywania - przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2010 r. w sprawie wysokości stawek prowizji od opłat pobieranych w transporcie drogowym oraz sposobu jej pobierania i rozliczania (Dz. U. Nr ..., poz.).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Infrastruktury
z dnia

**WYKAZ POLSKICH ORGANIZACJI O ZASIĘGU OGÓLNOKRAJOWYM
ZRZESZAJĄCYCH MIĘDZYNARODOWYCH PRZEWOŹNIKÓW DROGOWYCH
UPOWAŻNIONYCH DO WYDAWANIA ZEZWOLEŃ ZAGRANICZNYCH**

1. Centralne Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Warszawie,
2. Dolnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą we Wrocławiu,
3. Górnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Katowicach,
4. Krakowskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Krakowie,
5. Kujawsko-Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Lipnikach,
6. Lubelskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Lublinie,
7. Lubuskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim,
8. Łódzkie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów z siedzibą w Łodzi,
9. Małopolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Nowym Sączu,
10. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów "Podlasie" z siedzibą w Siedlcach,
11. Ogólnopolskie Stowarzyszenie na Rzecz Obrony Przewoźników w Międzyrzeczu Podlaskim z siedzibą w Międzyrzeczu Podlaskim,
12. Okręgowe Stowarzyszenie Przewoźników i Spedytorów "Wybrzeże" z siedzibą w Gdyni,
13. Opolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Opolu,
14. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji z siedzibą w Warszawie,
15. Polskie Stowarzyszenie Przewoźników Pasażerskich Międzynarodowego Transportu Samochodowego z siedzibą w Warszawie,
16. Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Gdyni,
17. Sądecko-Podhalańska Izba Gospodarcza z siedzibą w Nowym Sączu,
18. Stowarzyszenie Prywatnych Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Warszawie,
19. Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych "Dolny Śląsk" z siedzibą we Wrocławiu,
20. Stowarzyszenie Przewoźników Krajowych i Międzynarodowych oraz Spedytorów Ziemi Ostrowskiej z siedzibą w Ostrowi Mazowieckiej,
21. Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych Transportu Samochodowego z siedzibą w Katowicach,
22. Stowarzyszenie Przewoźników "Podlasia" z siedzibą w Białymstoku,
23. Świętokrzyskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Kielcach,
24. Warmińsko-Mazurskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Olsztynie,
25. Wielkopolskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Samochodowych z siedzibą w Poznaniu,
26. Zachodniopomorskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Szczecinie.

UZASADNIENIE

Mając na uwadze fakt, iż trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym (druk sejmowy nr...), który dokonuje zmian w zakresie regulacji rynku międzynarodowego transportu drogowego, ponieważ przenosi obecne kompetencje Ministra Infrastruktury w tym zakresie na Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Jednocześnie struktury Inspekcji Transportu Drogowego przejmują zadania Dyrektora Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego, wykonywane dotychczas na podstawie ustawy o transporcie drogowym, w zakresie określonym *ww. zarządzeniem Nr 20 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.* Rozwiązanie powyższe wynika z faktu, iż obowiązujące od 1 stycznia 2010 r. przepisy o finansach publicznych – *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.)* oraz *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.)* – przewidują likwidację gospodarstw pomocniczych do końca 2010 r. Gospodarstwem pomocniczym jest działające przy Ministerstwie Infrastruktury BOTM, które wykonuje czynności organizacyjno-techniczne związane z realizacją zadań ministra właściwego do spraw transportu (*ww. zarządzenie Nr 19 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.*). Dlatego też niezbędne jest wdrożenie nowych rozwiązań kompetencyjnych pozwalających na przejęcie dotychczasowych zadań, realizowanych z upoważnienia Ministra Infrastruktury przez Dyrektora BOTM, przez inny organ, a w konsekwencji wprowadzenie przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień zmienianych przedmiotową ustawą o zmianie ustawy o transporcie drogowym.

Zgodnie z art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia z chwilą przekazania do uzgodnień z członkami Rady Ministrów zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projektowana regulacja nie jest objęta przepisami prawa Unii Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Regulacja oddziaływać będzie na:

1. przedsiębiorców wykonujących zarobkowo międzynarodowy transport drogowy;
2. przedsiębiorców i inne podmioty wykonujące międzynarodowe przewozy na potrzeby własne;
3. pracowników likwidowanego BOTM, którzy przejdą do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
4. pracowników ITD, którzy będą wykonywać zadania z zakresu określonego ustawą.

2. Konsultacje społeczne

Przewiduje się przeprowadzenie konsultacji z polskimi organizacjami o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającym międzynarodowych przewoźników drogowych upoważnionymi do wydawania zezwoleń zagranicznych:

1. Centralne Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Warszawie,
2. Dolnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą we Wrocławiu,
3. Górnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Katowicach,
4. Krakowskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Krakowie,
5. Kujawsko-Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Lipnikach,
6. Lubelskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Lublinie,
7. Lubuskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim,
8. Łódzkie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów z siedzibą w Łodzi,

9. Małopolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Nowym Sączu,
10. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów "Podlasie" z siedzibą w Siedlcach,
11. Ogólnopolskie Stowarzyszenie na Rzecz Obrony Przewoźników w Międzyrzecu Podlaskim z siedzibą w Międzyrzecu Podlaskim,
12. Okręgowe Stowarzyszenie Przewoźników i Spedytorów "Wybrzeże" z siedzibą w Gdyni,
13. Opolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Opolu,
14. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji z siedzibą w Warszawie,
15. Polskie Stowarzyszenie Przewoźników Pasażerskich Międzynarodowego Transportu Samochodowego z siedzibą w Warszawie,
16. Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Gdyni,
17. Sądecko-Podhalańska Izba Gospodarcza z siedzibą w Nowym Sączu,
18. Stowarzyszenie Prywatnych Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Warszawie,
19. Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych "Dolny Śląsk" z siedzibą we Wrocławiu,
20. Stowarzyszenie Przewoźników Krajowych i Międzynarodowych oraz Spedytorów Ziemi Ostrowskiej z siedzibą w Ostrowi Mazowieckiej,
21. Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych Transportu Samochodowego z siedzibą w Katowicach,
22. Stowarzyszenie Przewoźników "Podlasia" z siedzibą w Białymstoku,
23. Świętokrzyskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Kielcach,
24. Warmińsko-Mazurskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Olsztynie,
25. Wielkopolskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Samochodowych z siedzibą w Poznaniu,
26. Zachodniopomorskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Szczecinie.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność i przedsiębiorczość oraz funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 2010 r.

**w sprawie upoważnienia polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających
międzynarodowych przewoźników drogowych do pobierania opłat za czynności
administracyjne z tytułu wydania zezwolenia zagranicznego**

Na podstawie art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, upoważnione na mocy odrębnych przepisów do wydawania zezwoleń zagranicznych, do pobierania opłat za czynności administracyjne z tytułu wydania zezwolenia zagranicznego.

§ 2. Organizacje, o których mowa w § 1, obowiązane są posiadać rachunek bankowy przeznaczony do gromadzenia wpływów z tytułu opłat za czynności administracyjne z tytułu wydania zezwolenia zagranicznego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – transport na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246 i Nr 164, poz. 1107.

UZASADNIENIE

Mając na uwadze fakt, iż trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym (druk sejmowy nr...), który dokonuje zmian w zakresie regulacji rynku międzynarodowego transportu drogowego, ponieważ przenosi obecne kompetencje Ministra Infrastruktury w tym zakresie na Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Jednocześnie struktury Inspekcji Transportu Drogowego przejmują zadania Dyrektora Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego, wykonywane dotychczas na podstawie ustawy o transporcie drogowym, w zakresie określonym *ww. zarządzeniem Nr 20 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.* Rozwiązanie powyższe wynika z faktu, iż obowiązujące od 1 stycznia 2010 r. przepisy o finansach publicznych – *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.)* oraz *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.)* – przewidują likwidację gospodarstw pomocniczych do końca 2010 r. Gospodarstwem pomocniczym jest działające przy Ministerstwie Infrastruktury BOTM, które wykonuje czynności organizacyjno-techniczne związane z realizacją zadań ministra właściwego do spraw transportu (*ww. zarządzenie Nr 19 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.*). Dlatego też niezbędne jest wdrożenie nowych rozwiązań kompetencyjnych pozwalających na przejęcie dotychczasowych zadań, realizowanych z upoważnienia Ministra Infrastruktury przez Dyrektora BOTM, przez inny organ, a w konsekwencji wprowadzenie przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień zmienianych przedmiotową ustawą o zmianie ustawy o transporcie drogowym.

Rozporządzenie upoważnia polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, upoważnione na mocy odrębnych przepisów do wydawania zezwoleń zagranicznych, do pobierania opłat za czynności administracyjne z tytułu wydania zezwolenia zagranicznego oraz w § 2 zobowiązuje *ww. organizacje* do posiadania rachunek bankowy przeznaczony do gromadzenia wpływów z tytułu opłat za czynności administracyjne z tytułu wydania zezwolenia zagranicznego.

Zgodnie z art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia z chwilą

przekazania do uzgodnień z członkami Rady Ministrów zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projektowana regulacja nie jest objęta przepisami prawa Unii Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Regulacja oddziaływać będzie na:

1. przedsiębiorców wykonujących zarobkowo międzynarodowy transport drogowy;
2. przedsiębiorców i inne podmioty wykonujące międzynarodowe przewozy na potrzeby własne;
3. pracowników likwidowanego BOTM, którzy przejdą do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
4. pracowników ITD, którzy będą wykonywać zadania z zakresu określonego ustawą.

2. Konsultacje społeczne

Przewiduje się przeprowadzenie konsultacji z polskimi organizacjami o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszającymi międzynarodowych przewoźników drogowych upoważnionymi do wydawania zezwoleń zagranicznych:

1. Centralne Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Warszawie,
2. Dolnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą we Wrocławiu,
3. Górnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Katowicach,
4. Krakowskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Krakowie,
5. Kujawsko-Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Lipnikach,
6. Lubelskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Lublinie,
7. Lubuskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim,
8. Łódzkie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów z siedzibą w Łodzi,

9. Małopolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Nowym Sączu,
10. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów "Podlasie" z siedzibą w Siedlcach,
11. Ogólnopolskie Stowarzyszenie na Rzecz Obrony Przewoźników w Międzyrzecu Podlaskim z siedzibą w Międzyrzecu Podlaskim,
12. Okręgowe Stowarzyszenie Przewoźników i Spedytorów "Wybrzeże" z siedzibą w Gdyni,
13. Opolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Opolu,
14. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji z siedzibą w Warszawie,
15. Polskie Stowarzyszenie Przewoźników Pasażerskich Międzynarodowego Transportu Samochodowego z siedzibą w Warszawie,
16. Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Gdyni,
17. Sądecko-Podhalańska Izba Gospodarcza z siedzibą w Nowym Sączu,
18. Stowarzyszenie Prywatnych Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Warszawie,
19. Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych "Dolny Śląsk" z siedzibą we Wrocławiu,
20. Stowarzyszenie Przewoźników Krajowych i Międzynarodowych oraz Spedytorów Ziemi Ostrowskiej z siedzibą w Ostrowi Mazowieckiej,
21. Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych Transportu Samochodowego z siedzibą w Katowicach,
22. Stowarzyszenie Przewoźników "Podlasia" z siedzibą w Białymstoku,
23. Świętokrzyskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Kielcach,
24. Warmińsko-Mazurskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Olsztynie,
25. Wielkopolskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Samochodowych z siedzibą w Poznaniu,
26. Zachodniopomorskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Szczecinie.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność i przedsiębiorczość oraz funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 2010 r.

w sprawie wysokości stawek prowizji od opłat pobieranych w transporcie drogowym oraz sposobu jej pobierania i rozliczania

Na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki uprawnione do pobierania opłat w transporcie drogowym otrzymują prowizję od pobranych opłat w następującej wysokości:

- 1) za wydanie zezwolenia zagranicznego na jednokrotny przewóz osób lub rzeczy polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych - 8,5 % pobranej opłaty;
- 2) za pobranie opłaty za przejazd po drogach krajowych:
 - a) przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe, polskie organizacje zrzeszające przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym - 8,5 % pobranej opłaty,
 - b) inna niż wskazana w lit. a-c jednostka uprawniona do poboru opłaty - 8,5 % pobranej opłaty.

2. W przypadku wprowadzenia przez ministra właściwego do spraw transportu opłat innych niż określone w ust. 1, jednostki uprawnione do ich poboru otrzymują prowizję w wysokości 7 % pobranej opłaty.

§ 2. Jednostki, o których mowa w § 1, w terminie do dnia dziesiątego każdego miesiąca odliczają prowizje należne od pobranych w poprzednim miesiącu opłat i przekazują środki uzyskane z tych opłat na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – transport na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246 i Nr 164, poz. 1107.

i Autostrad po potrąceniu należnej im prowizji od pobranych w poprzednim miesiącu opłat.

§ 3. 1. Jednostki uprawnione do poboru opłat przekazują Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad, w terminie do dnia piętnastego każdego miesiąca, dane odnoszące się do miesiąca poprzedniego, dotyczące:

- 1) liczby wydanych zezwoleń i kart opłaty;
- 2) wysokości pobranych opłat;
- 3) wysokości zwrotów z tytułu niewykorzystanej opłaty za przejazd po drogach krajowych za okres roczny;
- 4) wysokości pobranych prowizji;
- 5) wysokości środków przekazanych na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad i terminowości ich przekazania.

2. Jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 4 lit. b i pkt 7 lit. b-d oraz w ust. 2, przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego, w terminie do dnia piętnastego każdego miesiąca, dane, o których mowa w ust. 1, odnoszące się do miesiąca poprzedniego.

3. Na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego jednostki uprawnione do poboru opłat przekazują inne informacje dotyczące poboru opłat lub prowizji.

4. Główny Inspektor Transportu Drogowego zawiadamia Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad o jednostkach, z którymi zawarto porozumienia, zgodnie z art. 42 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, w terminie 14 dni od dnia zawarcia porozumienia.

5. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad, w terminie do dnia piętnastego każdego miesiąca, odnoszące się do miesiąca poprzedniego, dane dotyczące liczby i rodzajów kart opłaty oraz liczby zezwoleń zagranicznych przekazanych jednostkom, o których mowa w ust. 4, a także dane dotyczące zwrotu dokumentów podlegających opłatom.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

w porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Mając na uwadze fakt, iż trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym (druk sejmowy nr...), który dokonuje zmian w zakresie regulacji rynku międzynarodowego transportu drogowego, ponieważ przenosi obecne kompetencje Ministra Infrastruktury w tym zakresie na Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Jednocześnie struktury Inspekcji Transportu Drogowego przejmują zadania Dyrektora Biura Obsługi Transportu Międzynarodowego, wykonywane dotychczas na podstawie ustawy o transporcie drogowym, w zakresie określonym *ww. zarządzeniem Nr 20 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.* Rozwiązanie powyższe wynika z faktu, iż obowiązujące od 1 stycznia 2010 r. przepisy o finansach publicznych – *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.)* oraz *ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.)* – przewidują likwidację gospodarstw pomocniczych do końca 2010 r. Gospodarstwem pomocniczym jest działające przy Ministerstwie Infrastruktury BOTM, które wykonuje czynności organizacyjno-techniczne związane z realizacją zadań ministra właściwego do spraw transportu (*ww. zarządzenie Nr 19 Ministra Infrastruktury z dnia 11 lutego 2008 r.*). Dlatego też niezbędne jest wdrożenie nowych rozwiązań kompetencyjnych pozwalających na przejęcie dotychczasowych zadań, realizowanych z upoważnienia Ministra Infrastruktury przez Dyrektora BOTM, przez inny organ, a w konsekwencji wprowadzenie przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień zmienianych przedmiotową ustawą o zmianie ustawy o transporcie drogowym.

Rozporządzenie określa stawki prowizji od opłat pobieranych w transporcie drogowym za wydanie zezwolenia zagranicznego na jednokrotny przewóz osób lub rzeczy oraz za pobranie opłaty za przejazd po drogach krajowych.

Zgodnie z art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia z chwilą przekazania do uzgodnień z członkami Rady Ministrów zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projektowana regulacja nie jest objęta przepisami prawa Unii Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Regulacja oddziaływać będzie na:

1. przedsiębiorców wykonujących zarobkowo międzynarodowy transport drogowy;
2. przedsiębiorców i inne podmioty wykonujące międzynarodowe przewozy na potrzeby własne;
3. pracowników likwidowanego BOTM, którzy przejdą do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
4. pracowników ITD, którzy będą wykonywać zadania z zakresu określonego ustawą.

2. Konsultacje społeczne

Przewiduje się przeprowadzenie konsultacji z polskimi organizacjami o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych upoważnionymi do wydawania zezwoleń zagranicznych:

1. Centralne Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Warszawie,
2. Dolnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą we Wrocławiu,
3. Górnośląskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Katowicach,
4. Krakowskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Krakowie,
5. Kujawsko-Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Lipnikach,
6. Lubelskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Lublinie,
7. Lubuskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim,

8. Łódzkie Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów z siedzibą w Łodzi,
9. Małopolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Nowym Sączu,
10. Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów "Podlasie" z siedzibą w Siedlcach,
11. Ogólnopolskie Stowarzyszenie na Rzecz Obrony Przewoźników w Międzyrzecu Podlaskim z siedzibą w Międzyrzecu Podlaskim,
12. Okręgowe Stowarzyszenie Przewoźników i Spedytorów "Wybrzeże" z siedzibą w Gdyni,
13. Opolskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Opolu,
14. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji z siedzibą w Warszawie,
15. Polskie Stowarzyszenie Przewoźników Pasażerskich Międzynarodowego Transportu Samochodowego z siedzibą w Warszawie,
16. Pomorskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Gdyni,
17. Sądecko-Podhalańska Izba Gospodarcza z siedzibą w Nowym Sączu,
18. Stowarzyszenie Prywatnych Przewoźników Międzynarodowych z siedzibą w Warszawie,
19. Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych "Dolny Śląsk" z siedzibą we Wrocławiu,
20. Stowarzyszenie Przewoźników Krajowych i Międzynarodowych oraz Spedytorów Ziemi Ostrowskiej z siedzibą w Ostrowi Mazowieckiej,
21. Stowarzyszenie Przewoźników Międzynarodowych Transportu Samochodowego z siedzibą w Katowicach,
22. Stowarzyszenie Przewoźników "Podlasia" z siedzibą w Białymstoku,
23. Świętokrzyskie Stowarzyszenie Przewoźników Drogowych z siedzibą w Kielcach,
24. Warmińsko-Mazurskie Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych z siedzibą w Olsztynie,
25. Wielkopolskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Samochodowych z siedzibą w Poznaniu,

26. Zachodniopomorskie Stowarzyszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych i Spedytorów z siedzibą w Szczecinie.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Przedmiotowa regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność i przedsiębiorczość oraz funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.